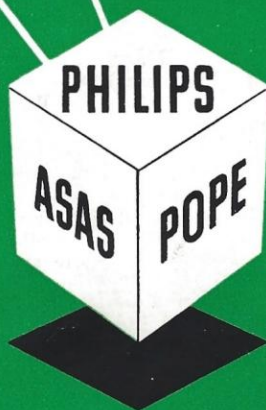

PAPÆSKEN

Personaleblad for

JULI 1950 • 4. ÅRGANG • NR. 7

PERSONALE

1. juli 1950 har frk. Birgit Nielsen, REPAX, holdt bryllup med elektromekaniker Palle Gotfredsen.

PHILIPS: Ansættelser:

- 15. maj 1950 frk. Norma Vestfald Andersen, Aalborg lager.
- 1. juni 1950 fru Aase Stjerneberg, holle- rith afd.
- 1. juni 1950 Ole Sørensen, vikar i rekl. afd. og elektronica i 3 mdr.
- 7. juni 1950 frk. Tove Jensen, assistent i priskontrollen.

ASAS:

- 1. juni 1950 frk. Elinor Jørgensen, læ- ring i D.B.
- 26. juni 1950 frk. Ina Tønners, D.B.
- 1. juli 1950 Edv. Browne, neon tegnestue.
- 1. juli 1950 Børge Noltensmeier, neon tegnestue.
- 1. oktbr. 1949 frk. G. Stabenow, kontor- dame, Haderslev afd.

FINAX:

- 15. juni 1950 fru Birthe Bøje Larsen.

PHILIPS: Fratrædelser:

- 31. maj 1950 fru Hanne Brüel, recep- tionen.
- 30. juni 1950 Knut Mortensen, L.K.
- 30. juni 1950 Otto Andersen, H.B. (kre- ditorer).
- 30. juni 1950 fru Norma Waldorff, hol- lerith.
- 31. juli 1950 Hugo Bekkevold, lampe afd.
- 31. juli 1950 Kurt Christensen, rørlage- ret.

ASAS:

- 29. maj 1950 N. C. Nielsen, post afd.
- 30. juni 1950 Viggo Jensen, lager Odense.

Omflytning:

- 7. juni 1950 Jørgen Beedholm fra L.K. til H.B. (kreditorer).
- 8. juni 1950 fru Edel Rasmussen fra holle- rith til L.K.
- 1. juli 1950 Hans H. Olsen fra ASAS til PHILIPS organisation.

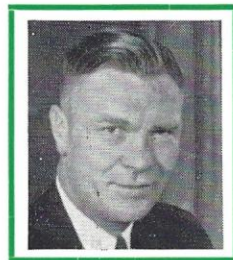
Bryllupper:

- 29. juli 1950 indgik frk. L. Kilsgaard, PHILIPS reklame afd., bryllup med murer- mester Knud Carlsen.
- 8. juli 1950 indgik Werner Møller, ASAS, ægteskab med fru Judith Eljar.

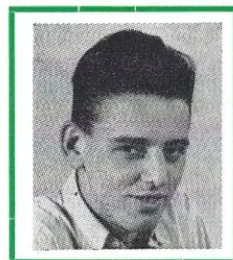
De skal leve ...

Frk. Marie Jespersen, postafdelingen, PHILIPS fejrer 25 års jubilæum den 14. august.

Den 15. august er det 10 år siden sales promotor R. Dahlin begyndte i koncernen.

Og den 19. august har Jørgen Petersen, Repax A/S, været her i 10 år.

PAP-æsken gratulerer på forhånd.

Et møbleret værelse foran på Amager søges.

Henvendelse til JØRGEN HOLM

Skulle vi altid kræve løn for vort arbejde?

En lille sommerspøg, der er mere alvorlig end De måske tror

I en gammel bog har vi fundet en række opgaver til danske stile, som har været givet til skolelærer- og skolelærerindeksamen i tidsrummet 1803 til 1890, og vi har bedt nogle af de koncernister, der anses for at have ordet i deres magt, om at besvare disse opgaver. Her er resultaterne:

Navn: R. Dahlin.

Opgave: Er det virksomme liv ubetinget at foretrække for det stille liv?

Svar: Spørgsmålet er efter min mening irrelevant, eftersom liv er virke. Der er jo ikke noget i vejen for at sidde stille og virke. Bare se på mig.

Det må vel til syvende og sidst være individuelt, hvorledes man ser på spørgsmålet. Jeg for mit vedkommende foretrækker virksomhed. Jeg forstår slet ikke folk, som under foregivende af at være legemligt virksomme kan sidde stille i lang tid ad gangen. Jeg betragtede således engang en lystfisker, som i 4 timer i træk sad med snøren i vandet uden at fange noget. En sådan tålmodighed er sandelig ikke noget tegn på et virksomt naturel.

Navn: Direktør Max Poulsen.

Opgave: Hvilke er de vigtigste betingelser for, at en ung mand kan komme frem i verden og skabe sig en selvstændig stilling i samfundet?

Svar: Det er et meget svært spørgsmål at besvare generelt, men efter min opfattelse må en ung mand først og fremmest være i besiddelse af arbejdsglæde, og uanset hvilket arbejde, han end bliver sat til, forstå at finde interessen netop i dette arbejde og altid huske, at ethvert arbejde er „fint“ nok. Han må i alle forhold være loyal såvel overfor medarbejdere som overordnede og kunne indrømme en begået fejl uden at forsøge at bortforklare den. Han må forstå at dygtiggøre sig på de specielle felter, hvor han har særlige evner, og må kunne omsætte sin teoretiske viden i praksis, samt altid huske, at man først kan høste lønnen, når arbejdet er gjort.

Jeg synes, at der er en tendens blandt nutidens unge til for tidligt at binde sig gennem forlovelse eller giftermål, hvilket for de flestes vedkommende kan virke hemmende, specielt gennem de økonomiske krav, man udsættes for, og jeg tror, at lidt „slow-motion“ vil være det bedste.

Jeg kan kort resumere min mening i følgende: flid, arbejdsglæde, loyalitet, ingen selvovervurdering og evnen til at føle, når det psykologiske tidspunkt indtræffer, og sidst men ikke mindst — en vis portion held.

Navn: Jørgen Holm.

Opgave: A. Skulle vi altid kræve løn for vort arbejde? B. Hvormed skulde vi trøste os, når lønnen ikke svarer til vort arbejde?

Svar: Spørgsmålene klinger filosofisk i mit øre, men kan formodentlig også tillægges et mere verdsligt indhold.

Omskriver man f. eks. A. til „skulle vi altid kræve løn som fortjent“ blot for at nå frem til en enkelt konkret fortolkning af spørgsmålet, så vil jeg, som folk i almindelighed, mene nej. Det ville simpelthen være uforansvarligt overfor enkelte medborgere og deres familier. Et eksistensminimum bør sikres alle, jfr. iøvrigt U.N.s charta om menneskerettigheder m. m.

Omskriver vi B. i lighed med A., og opfylder vi forudsætningen om sikring af eksistensminimumet for alle, behøver hverken alle de, som får løn som fortjent, eller de få, som får mere end fortjent, trøst.*)

Men tag det forøvrigt gemtyligt.

*) Princip: En sten kan ikke flyve, morlil. —
Holberg.

Navn: E. Bloch, Pope.

Opgave: Mandens gerning for og i hjemmet.

Svar: Detailleret intim redegørelse under udarbejdelse. Denne vil måske blive udsendt internt senere.

Navn: Ruth Jespersen, afd. adm., fabriken.

Opgave: Har man ret, når man har kaldt kvinden det svage køn?

Svar: Ja, så afgjort.

Man behøver kun at se på den næsegruse beundring, vi kvinder nærer for manden, og på hvorledes vi higer efter at komme under hans vingers skygge. Jo, man må beundre mandens strålende evne til at regere verden og — kvinden.

Det havde De ikke regnet med.

Navn: K. Dittmer.

Opgave: Er menneskesjælen oprindelig en ubeskreven tavle (tabula rasa)?

Svar: Lille Peter har været det, man kalder uartig og har desårsag bekommet sig en endefuld af sit mødrene ophav. Han kvitterer for kraftpræstationen med en malende beskrivelse af moderens og hele kvindekøn-

nets svage sider isprængte visse kraftudtryk af mindre høvisk art.

Moderen, der føler sig dybt rystet over dette brud på god tone i hjemmet, vender sig mod det fædrene ophav og resolverer: „Det har han osse efter dig!“

Har konen nu ret eller uret????

Det kommer vel nok an på, hvad hun mener.

Mener hun: „Det har han arvet efter dig“, har hun sikkert uret. Mener hun derimod: „Det har du lært ham“, har hun sikkert ret, for verdens herre er jo lidt for tilbøjelig til at sætte trumf på. Jeg tilstår altså frit, at jeg mener, at menneskesjælen kommer til verden med *enhver* mulighed.

Det, der bestemmer vor indstilling og optræden her i livet, præges helt og fuldt af opdragelse og villien.

Det viste sig allerede i det antikke Grækenland, hvor de strengt opdragede spartanere udviklede sig til et brutalt krigerfolk, mens de tolerant opdragede athenere var milde, venlige og højt kultiverede.

Samme opdagelse har man gjort i nutiden, hvor det har vist sig i forholdsvis isolerede samfund, at de folkestammer, der opdrager deres børn med frygt, de bliver kværunder og krigerske, mens de børn, der kun kender til kærlighed og medfølelse, bliver tillidsfulde, får sans for kulturen og — pudsigt nok reagerer mindre overfor fysiske smerter, end de andre.

Det er altså altsammen noget, der kommer ind under det, man med et fint, moderne udtryk kalder for mentalhygiejne, men hvorfor gøre det til en nyopdagelse, der har ligget i årtusindgamle sandheder. Alle historiens virkelig store skikkelser har sagt dem og gentaget dem, indtil de er kommet i konflikt med magtpolitikens selvskrevede love.

De ligger der, disse gamle sandheder. De har ligget der i tusinder af år. De skal bare praktiseres, og det kan enhver af os gøre uden at vide, hvad mentalhygiejne iøvrigt betyder.

Man skal bare opføre sig skikkeligt og anstændigt mod næsten og ikke tro, at mentalhygiejne kan købes i „pilleform“ på apoteket.

Navn: B. Matthissen.

Opgave: Hvorledes kunne vi bidrage til at forædle vore fornøjelser?

Svar: Uha, det lyder nærmest som en opgave til studentereksamen, og man kommer uvilkårlig til at tænke på tyrene på Bella-høj.

Forælding og forædling er to ting. Man kan forædle dyr og mennesker, men kan man forædle fornøjelser?

Ved vore sammenkomster hygger og fornøjer vi os på kammeratlig vis, hvilket jo også er hensigten, og så har vi noget at tale om og mindes i lang tid efter, tænk blot på, at der endnu idag tales om „Gylfetu- ren“.

Jeg tror ikke, vore fornøjelser trænger til forædling, de er „ædle“ i sig selv.

Navn: K. Bøge.

Opgave: Reklamevæsenet og dets ud-
skjelser.

Svar: Dårlig titel, — jeg vender mig med foragt bort fra ideassociationer som vand- væsen, postvæsen, alpaccajakker o.s.v., næh, vinduerne op — gennemtræk — og så ud-
skjelserne.

Jeg genopfrisker den lille historie:

Reklamechefen for Wrigley tygegummi og direktøren for det største amerikanske flyveselskab fløj sammen over Atlanten. „Hvorfor bliver De egentlig ved med at ofre millioner på reklame for Wrigley ty-
gegummi.“ spurgte flyveselskabets direktør, „ethvert barn jorden over kender det jo og køber det.“

„Sig mig engang,“ replicerede reklame-
chefen, „hvor hurtigt flyver vi?“ „Åh, en
ca. 500 km i timen,“ svarede direktøren
desorienteret. „Hvorfor smider De så ikke
motorerne udenbords og flyver videre
uden.“

Udskejelsen er ikke blot at fotografere
smarte piger — det er blod, sved og tårer,
for at holde salget „on the top“. Arbejde
om dagen — og så gå hjem og bestille no-
get om natten — det er charmen ved re-
klamebranchen — ikke væsenet.

Navn: Direktør Sv. A. Chr. Pedersen, fa-
briken.

Opgave: At udvikle den nærmere og fjer-
nere indflydelse, som håndkraftens for-
trængning ved maskinerne udøver på men-
neskenes timelige kår.

Svar: Maskinerne sparer tid, og den nær-
mere indflydelse er derfor, at de timelige
kår forbedres ve' ded', at man kan produ-
cere flere goder. Livet bliver dog af den
grund ikke lettere, idet menneskene har en
forunderlig evne til at skabe sig nye be-
sværligheder til erstatning for dem, man er
blevet af med, hvilket må betegnes som den
fjernere indflydelse. Iøvrigt er håndkraften
jo ikke helt afskaffet, idet jeg — uden at
ville beskyldes for at være indremissionsk
— vil citere det gode gamle ord: „Med
guds hjælp og lidt håndkraft går det jo nok
altsammen.“

Navn: H. Kristiansen.

Opgave: Trykkefrihed og dens nødven-
dige begrænsning.

Svar: Jeg siger med Voltaire: Jeg er må-
ske uenig med Dem i Deres synspunkter,
men jeg vil til min død forsvare Deres ret
til at få Deres mening trykt.

Navn: P. V. Schrøder.

Opgave: Er det rigtigt, at den frugtbar-
ste lærdom er at tænke selv.

Svar: Det er utroligt, at nogen kan kalde
dette en sommerspøg, når opgaven allerede
ved emnet ser håbløst ud.

Selvfølgelig er det muntert, hvis man
kan få knoppen til at rotere, men som en
klog mand engang har udtalt: „Der er to
muligheder“.

Enten kan man eller osse kan man ikke.
Shakespeare udtrykte det endnu kortere
„to be“ o.s.v.

Næ, opgaven burde for mit vedkommen-
de have lydt omtrent sådan:

„Har De fornylig truffet et menneske,
som har gjort virkeligt indtryk på Dem.“

Svaret ville da have været som følger:

I pinseferien var jeg i Fårevejle kirke
for at besøge min gamle ven, James Hep-

Jarlen af Bothwell.

burn, den fjerde Jarl af Bothwell, og jeg må, når jeg fordyber mig i hans historie, sige: James var en bra gut. Hør blot:

„Jarlen var en kraftkarl, ikke høj, men muskuløs og modig.

Til trods for sit ikke altfor skønne udseende havde han udpræget kvindetæske. Hans første manddomsår var en kæde af sejre i krig og af domfældelser og fængselsophold under de religionsstridigheder, der dengang pågik i Europa.

På sine mange rejser besøgte han Danmark, og her traf han en ung norsk adelsdame, som mente sig gift med ham og fulgte ham på hans rejser, hun vidste ikke, at han allerede havde et lignende forhold i Skotland.“

Ja, om hans stormende liv kunne man skrive tykke bind.

★
Navn: K. Ditlef.

Opgave: Ret brug og misbrug af evnen til at vække latter.

Svar: Evnen til at vække latter indehaves af alle, der på grund af fjøget udseende, fjollet betende eller skrupforkert opfattelse af den elektriske barbermaskines betydning for menneskeheden afviger fra den opførsel, der er et særkende for os fornuftsvæsener. Latteren vækkes altså hos disse fornuftsvæsener (f. eks. mig) og må kaldes misbrug!

Ret brug er det, når et af disse fornuftsvæsener (f. eks. jeg) fortæller en sjov historie. Hør bare denne her:

Der kom en pige gående resten strøget af censuren.

★
Navn: C. Stougaard.

Opgave: Hvilke ensidigheder hæfter sig lettest til et liv, som helliges studier, og hvorledes kan man vogte sig for disse?

Svar: Var ikke indløbet ved redaktionens slutning.

PHILIGRAN

Idekassen.

Til idekassen er indkommet en række forslag af hvilke en del er færdigbehandlede, mens enkelte er under overvejelse endnu.

Af de færdigbehandlede er 3 forslag, indsendt af d'herrer afdelingschef W. Hoverby, fuldmægtig Rud Jeppesen og overassistent N. Kuntz antaget. Hoverbys og Jeppesens forslag blev præmieret.

Forslag er fremdeles velkomne.

Bortkommet „Philishave“

Hvem har glemt at aflevere den „Philishave“, han har lånt i salgchef Torben Smiths kontor den 1. juli?

Herr Smith savner sin maskine meget og beder om, at den snarest må blive lagt på plads igen i skabet, hvor den lå.

PAPS foto-konkurrence

Da der sikkert findes mange begejstrede amatørfotografer blandt medlemmerne, har PAP besluttet at udskrive en konkurrence om sommerens bedste billeder. De bedste billeder præmieres med 25 kr., 15 kr. og 10 kr.

Billederne vil blive bedømt af PAP-æskens redaktion med assistance af PHILIPS fotoekspert Ernst Petersen.

For at deltage i konkurrencen må billederne være redaktionen i hænde senest d. 31. august, således at resultatet kan bekendtgøres i PAP-æskens for sept.

Skal jeg ta' gennemslag?

Fabrikens Skovtur

Nogle få stykker lækkert smørrebrød — en enkelt øl og et par snapse rystede som sædvanligt alle sammen og frembragte PHILIPS kendte skovturshumor. Luftigt påklædte, glade mennesker — store flotte liniebusser — oceaner af sol og sommer fortalte, at skovturen igen i år ville blive en succes.

Der havde på forhånd været lidt skepsis, fordi man havde valgt grundlovsdagens halve fridag til skovtursdag, men som dagen nærmede sig, blev denne skepsis trykket i baggrunden af minderne fra de foregående års gode ture, og som allerede omtalt var vejrguderne med os, så kl. 12,25 startede vi fra vor solide hverdagsfæstning.

Turen gennem byen forløb normalt, og traditionelt standsede chaufføren ved Lyngbyevejen, men Lykke skulle ikke af, og vi fortsatte.

Nord for København indtraf en usædvanlig hændelse. På et givet tidspunkt, da alle tre busser befandt sig ude i en rundkørsel, glemte chaufføren i den forreste vogn, at

han var førerko, og han luskede stille ind bag efter sidste vogn, og hvis ikke et skarp-sindigt væsen havde opdaget affæren, fordi vedkommende ikke kunne tåle at køre i karussel, så kunne vi have fået en alvorlig forsinkelse.

Ad den vel tilrettelagte rute fortsatte vi gennem Nordsjællands skove til Fredensborg, hvor vi forlod busserne og i flok og rad begav os ned gennem Skipperalleen. Der var nogle, der udtrykte forbavselse over, at alleens træer var klippede så smukt, men Gulev syntes ikke, dette kunne være noget problem.

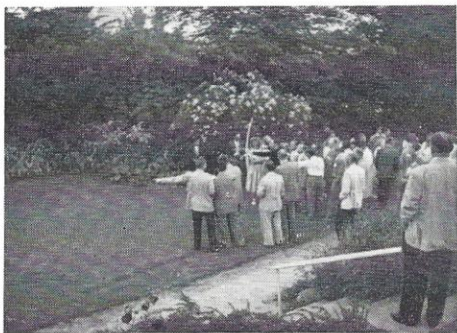
Snart ankom vi til søpavillonen til vel-dækkede kaffeborde, og humøret steg igen nogle grader. Kaffe — lagkage — likør — stemning, og så borede bestyrelsen sig ind i de store skove af brændenælder for at finde en egnet plads for bueskydningen, men de vendte kort efter skuffede tilbage for at meddele, at konkurrencen måtte ud-sættes, til vi nåede rejsens endelige mål. I den korte tid, de havde været væk, var

imidlertid alle deltagerne forsvundet, men fra både, der var på vej over Esrom sø, hørtes kendte stemmer. Et par af de dristigste mænd benyttede undertøjet til badetøj, medens andre lejede en lille båd — nogle forsvandt i skovene — og nogle forsvandt slet ikke, men foretrak at skylle halsen slimhinder eller tage en svingom på pavillonens dansegulv.

Men ak, tiden løber stærkt, når man har det godt, og snart sad vi igen i busserne og befandt os et sted på Sjællands skønne veje — og så — Espergærde — hotel Gefion — vi var ved målet, og da der var en lille time til spisningen, var der nogle støvede deltagere, der fristede af solen og Øresund tog sig et bad i det iskolde vand.

Og så kom spisningen med hvad dertil hører af gastronomiske raffinementer. Nilsson takkede som formand for P.P.F. de deltagende, fordi de var mødt så talrigt og med så godt humør, og direktøren for den velvillige indstilling overfor vor forening og dens arrangementer. Direktøren holdt en tale, hvor han på en morsom måde sammenlignede PHILIPS med et samfund. Christoffersen talte for damerne, og fru Øberg gjorde det samme.

Så kom bueskydningen, der absolut ikke røbede, at vi var landsmænd med Tang Holbæk. Ing. Westh, der er gammel artillerist,

indskød sig forsigtigt på målet. Den første pil gik i jorden to meter foran ham, anden pil fire meter foran, og da skiven stod ca. fem meter foran ham, var vi alle sikre på, at tredje skud ville blive et pletskud, men ak, der var kun to skud til hver, så —. En af damerne ramte sig selv, og der blev skåret de uhyggeligste grimasser, vi havde alle kløe i fingrene efter at vise, at vi var dygtigere end alle dem, der skød ved siden af, men vi måtte alle døje den tort at se ski-

ven uskadt. Der var også pilekast, og her var Mali kros-for-damme heldig — så kom skumringen, og vi gik til bords igen. Kaffe — likør — private genstande — dans — film og ikke at forglemme en munter opvisning af nogle af fabrikkens damer, der fornøjede os ved at vise en gymnastisk dans, hvor danserne havde et tørklæde for ansigtet og en maske bagi, undskyld i nakken, meget morsomt, men tiden fortsatte i tempo 90, og snart gled den første bus mod københavn med et læs trætte filipensere, men de fleste blev ved til det sidste, og hvis turen på nogen måde adskilte sig fra tidligere ture, så var det ved, at alle under hjemturen sad trætte, tavse, udmattede. På strækningen fra Fredensborg til Espergærde var der sang og ballade, og Falck fik lige så meget armgymnastik som en Niels Buck gymnast i en hel sæson, men som allerede sagt, var hjemturen træt og tam — liniebusserne pilede med deres halvdøde besætninger i vanvittig fart gennem mørket mod København. En dejlig tur — et minde rigere — og en påmindelse fra tiden om, at den ubarmhertigt ruller videre.

MEDDELELSER FRA

P.P.F

Personale Nyt

Tiltrådte:

- 2. maj 1950 frk. Ulla Rosenkilde, bogholderiet.
- 2. maj 1950 fru Ruth Øberg (genansat), bogholderiet.
- 2. maj 1950 fru Gerda Guldholt (halvdag), bogholderiet.
- 2. maj 1950 bogholder Hans Scherning, bogholderiet.
- 2. maj 1950 undermester Jørgen Hansen-Meyer, metalvarefabrikken.

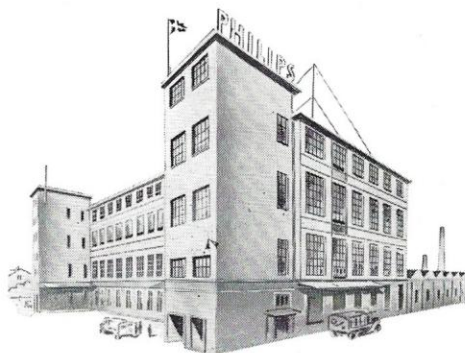
Fratrådte:

- 30. april 1950 fru Grethe Leegaard, bogholderiet.
 - 30. april 1950 fru Inge Sørensen, bogholderiet.
 - 30. april 1950 driftsleder, ingeniør J. J. C. P. Eeftinck Schattenkerk, apparatfabrikken.
-

Fabriks- besøgene

2 unge mennesker fortæller

Jeg har ikke tidligere fået taget mig sammen til at melde mig til et fabriksbesøg, men ærlig talt fortryder jeg nu, at det ikke skete for længe siden. Der er nemlig ingen tvivl om, at når man nu, som jeg, der er i en kommerciel afdeling, er det ubetinget et stort plus, at man får lejlighed til at se, hvorledes de varer, vi sælger, bliver fremstillet. Når man ser hele det maskineri, der skal sættes i sving for at fremstille blot et enkelt radioapparat eller en bestemt type glødelampe, forstår man bedre, at der af og til kan opstå leveringsvanskeligheder — trods givne løfter. Det mest imponerende ved vor fabrik er, efter min mening, ubetinget lampefabrikationen. Det er rent ud fantastisk, så sindrigt en sådan maskine til massefremstilling af glødelamper er indrettet. Den dag så jeg for min part noget, jeg ikke anede, nemlig den omhyggelige kontrol, der er med hver enkelt lampe, inden den er klar til at blive emballeret og forlade fabrikken. Det værste pillerarbejde på hele fabrikken er vist det, den dame udfører, der har til opgave at sørge for, at maskinen hele tiden er velforsynet med utrolig tynde glødetråde, der omhyggeligt må tages med pincet og anbringes på en slags tromle, der så befordrer tråden videre. Man skal ikke være altfor skeløjet til det arbejde. Da vi besøgte modtagerfabrikken, fik vi at vide, at det kun tager ca. 6 minutter at samle en autoradio på samleband. Hertil kommer naturligvis den tid, det tager at „trimme“ og kontrollere modtageren på alle ender og kanter. Een ting bliver man ligeledes forundret over på fabrikken, nemlig de lynelevatorer, der findes. Måske var det en ide, om vi fik den slags i „Industrigården“ i stedet for de slow-motion indretninger, vi har i øjeblikket. Der var selvfølgelig også andre afdelinger på fabrikken, vi besøgte, bl. a. metalvare-, PhiloShave-, grammofonmotorafdelingen, samt for ikke at glemme noget,

der er vigtigt, nemlig børnehaven. Den er yderst velindrettet. De, der endnu ikke har set fabrikken, vil jeg anbefale at få meldt sig til. Omvisningen er vel tilrettelagt, og den 1½ time, det hele tager, er det værd at ofre på formålet. Jeg tror imidlertid, at firmaet udover at give os lejlighed til at se fabrikken, burde gå videre i den retning, nemlig ved genoptagelse af de populære-tekniske foredrag, der så småt blev påbegyndt i Krystalgade, og som uden tvivl har stor betydning for os stakler, der ikke er ingeniører.

F. Kristiansen.

Det var en strålende ide med besøget på fabrikken.

Fabrik — det lyder kedeligt, men er det kedeligt? Vi udenforstående synes det nok, men det samme vil sikkert være tilfældet med fabrikens personale, når de ser os arbejde med fakturaer, prislister, kartotekskort, og endvidere klapre på skrive- og regnemaskiner.

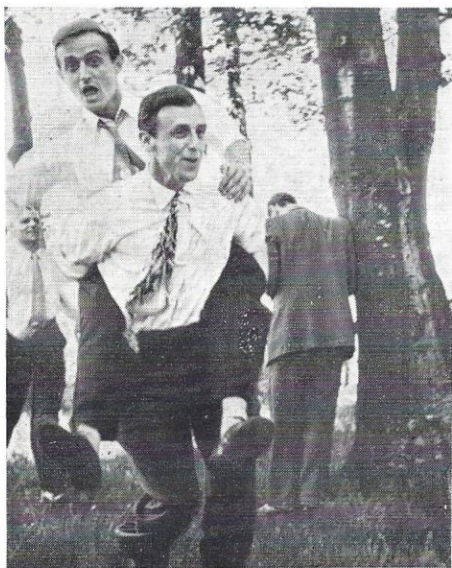
PHILIPS fabrik har — synes jeg — faktisk afkortet arbejdstiden ved at lade munter musik strømme ud i lokalerne på visse tider af dagen. Jeg for mit vedkommende kunne udmærket have brugt en hel dag til at gå rundt derovre, ganske vist havde vi en meget elskværdig ingeniør til at vise os rundt, og vi havde også lejlighed til at stille forskellige spørgsmål, men det er ikke det samme, som hvis man havde kunnet sætte sig ned ved siden af den, der arbejder og følge arbejdet; i det øjeblik vil spørgsmålene jo falde af sig selv, men selvfølgelig er det umuligt.

Det, der imponerede mig mest, var lampeafdelingen med de forskellige maskiner, der arbejdede på egen hånd — ja, og så lige een ting til — børnehaven. Sådan en institution kender man jo nok af navn, men

(Sluttes side 24).

Omkring en Skovtur

Længe forinden — længe forinden PAPs skovtur, den 5. juni, begyndte febereren at vise sig. Hr. Bendix Matthissen og consorter gik med listesko på besøg hos hverandre, og hvor snedigt man end forsøgte at tiltuske sig oplysninger om planerne, så lykkedes det ikke. Cigaretter var ganske uden kurs i de dage. Det var forresten også først på måneden — maj måned. Senere ledede tågen glimtvis. Nogle blev højtideligt af festkomiteen, i dennes fuldkomne foragt for zoologiske begreber, erklæret for heste.

Andre døjedes med at degenerere til sækkelvæddeløbere. Nu steg spændingen til opihidselse. Åh, hvad kunne det dog være, det måtte jo, kunne i hvert fald betyde noget med lege — sådanne skovturslege, De ved. Desværre holdt denne formodning stik. Jeg var selv hest.

Nå, men endelig oprandt dagen. Solen skinnede omkap med sig selv, og heden var uudholdelig. Alle, såvel skovtursdeltagere som ikke-dito, mødte feststemte op til normal kontortid, altså ca. kl. 8, alt efter hver enkelt sædvane, hver med sin lille madpakke. Roos medbragte en anselig vadsæk, men det viste sig senere, at den for-

uden frokosten indeholdt kontorchefens strikkeskjorte og badebukser, samt søkørt og diverse navigationsinstrumenter, hvilke sidste ikke kom i anvendelse, idet kontorchefen ikke kom ud at sejle. Vi tumlede nemlig ustandselig rundt på landjorden.

Som et eventyr var det. Festkomiteen kan med rette betegne sig som dette århundredes største romantikere. Man havde hverken chartret Batory, fly eller busser, nej til tonerne af et dejligt positiv marcherede vi kolonnevis ud af Industrigården og besteg den archaiske, men formentlig efter sin tids opfattelse, luksuriøst udstyrede Amagerbanes Phili-fut-fut-fut.

Under hurraråb og viften med lommestørklæder — en enkelt viskede tappert en lille

tåre væk fra kinden — satte det dødsyge tog sig jamrende og stønnende i bevægelse og førte os ad lønlige stier tværs over Amager og over på godsbanens spor, hvor vi

blev omladet i et moderne særtog, velvilligst stillet til disposition af D.S.B. mod en rimelig betaling. Rimelig i betragtning af det antal timer, vi tilbragte i toget. Jeg tror egentlig, man er tilbøjelig til at gøre Amagerbanen uret, når man på baggrund af D.S.B. spotter dens sindige tempo. Nå, det gjorde såmænd ikke så meget, at turen frem var lidt langtrukken. Komiteen havde forudset forsinkelserne og havde med praktisk sans installeret diverse forfriskninger i kupeerne. Og efterhånden som toget avancerede, svandt beholdningen af forfriskninger, og vi arriverede i Fredensborg, hvor stationsforstander Kanst modtog os festligt med et gallaklædt hornorkoster, der af al magt forsøgte at rette tonerne ud.

Til de festlige toner af Riberhus eller en anden march spadserede vi friske og sultne til Asminderød Kro, hvor frokosten blev indtaget. Formanden for PAP bød velkommen og udtalte håbet om, at vi måtte få en god dag sammen, og rettede en velfortjent tak til festudvalget for den indsats, hver især havde gjort, hvorefter vi guffede videre, indtil toastmaster Matthissen pludselig afbrød seancen og annoncerede 2 af vore allerkæreste småpiger, som yndigt og let i minimale kostumer svævede op på en minimal tribune, hvor de til douce klaverac-

compagnement af Walther lancerede årets bedste revuise — et enkelt af versene var fantastisk godt — om markante personligheder i PHILIPS. Efter minutlangt bifald og dacapo afløste skuespillerinde Grethe Frische de to Philipider på tribunen og scorede en sikker succes, hvilket var en faktisk præstation ovenpå Philipidernes vise. Man glemte varmen og hovedpinen og begav sig fortrøstningsfuldt ud i krohaven, hvor idrætten skulle udøves.

Damerne klarede både ringridning og sækkævdeldøb graciøst, som om det var en

dagligdags ting for dem. Nå, de havde jo også kun deres egne 70—80 pund at bære på.

Men herrerne, sikke et job. Man hæftede sig særlig ved Torben Smith, der meget naturtro ikklædte sig en vældig stridshingst naturel. Utålmodigt sparkende i jorden med den ene hov, slyngede han sin rytter omtrent helt op på skulderen, og med et vræl moverede han sidelæns hen mod ringen og fortsatte så i en munter galop banen igennem. Rytterne var festligt udsmykket med hat og sabel. Med ængstelige blikke fulgte man Funcks anstrengelser for at holde sig oprejst, men han gik en god galop og vandt guleroden. Se på billedet, hvordan Mørch måtte nøjes med græs.

Frikvarteret, som fulgte nu, blev fornuf-

tigvis anvendt til afslapning, forfriskninger og besøg på den hyggelige kirkegård, hvorefter man på ny begav sig „Ud i det blå“ i. e. tilbage til Fredensborg. Efter nogle

således vidne til dennes ordveksling med vore blinde pasagerer. Hoverby er bestemt ikke kedelig. Vi må dog udelade hans kommentarer ved denne og andre lejligheder

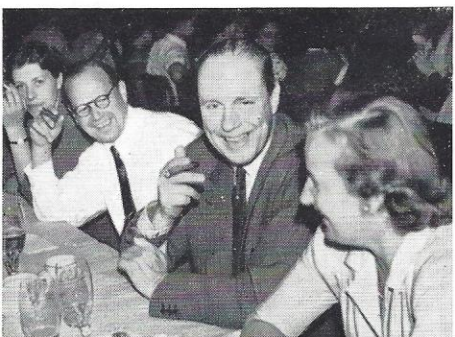
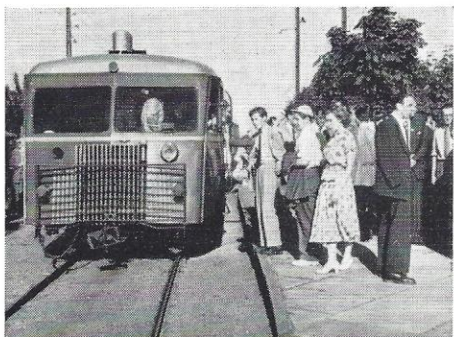

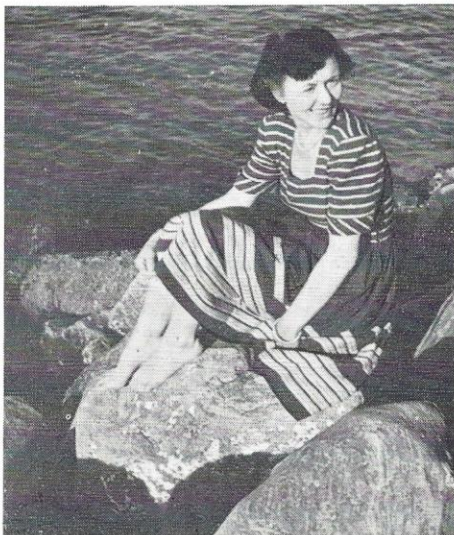
rangeringsvanskeligheder, og efter at Torben Smith bydende havde ringet afgang med en håndklokke, satte toget sig i bevægelse nord på, medbringende „skovturen“ + 2 påståelige lærerinder og en skoleelev, der skulle have været til Hillerød. Jeg sad tilfældigvis i nærheden af Hoverby og blev

under skovturen — hovedsagelig på grund af pladsmangel.

Omsider nåede vi endestationen „Marienlyst“ og hørte på lang afstand, at Ditlev var ankommet. Velsignede stund, da man kunne synke ned og nedsvælge en bajer. Andre forfriskede sig udvendig. Mandige Ole Roos

chokerede ved et perfekt maveplaster tæt fulgt af viking og høvding Paul Schrøder. De nød det lige så meget, som vi andre misundte dem badet.

Under festmiddagen kom livsglæden spontant til udtryk gennem bølgende fællessang, „Sejled op ad Aen“ og andre kendte varianter. Stemningen sydede, viddet fejrede triumfer. Festen fortsattes henholdsvis ved rouletten, i baren og på dansegulvet — og i parken — indtil skovtursdeltagerne trøttede, men lykkelige returnerede med særtøget.

Det er sagt mig, at festkomiteen senere skal have udtalt, at arrangementet var et eksperiment. Nuvel, eksperimentet lykkedes til alles tilfredshed. Vi vil alle sammen sige komiteen tak for dens anstrengelser og kraftigt opfordre den til at eksperimentere videre næste år.

en hest.

RIS OG ROS

Sidste PAPæske og især den deri indrykkede H.D.-artikel har fået en mængde læsere til at ringe os op, ja, flere har sågar opsøgt os for at sige et par ord.

Nogle talte fortrinsvis om juni-nummeret. Andre udtrykte deres mening om PAP-æskens mere generelt.

Da det var en helt ny, men ganske behagelig fornemmelse for os i redaktionen at høre så mange kommentarer, besluttede vi at opfordre folk, vi mødte på vor vandring, til at sige deres mening om „sandhedsfakten“, som PAP-æskens jo også kaldes. Vi spurgte lidt hist og her, og må med rødmende kinder og slet dulgt stolthed erkende, at vi hørte flere lovord end skældsdo. Til gengæld fæstede vi os mere ved de sidste. Sådant er vi. Men det ved De jo forresten godt

Her er i koncentreret form nogle af de udtalelser, der faldt. Først dem om sidste nr. af PAP-bladet og dernæst de mere generelle:

Hvad kommer det os piger ved, om H.D.-studiet er umagen værd eller ej, og hvad tror De, pristalsfamiliens budget har med virkeligheden at gøre, når et par nylonstrømper koster 14 kr. Men ferieartiklen var god.

Det var vel nok en tør PAPæske sidste gang. Lige til papirkurven.

Sidste PAPæske var glimrende. Ikke nær så meget pjat som ellers.

Efter at have læst H.D.-artiklen ved jeg mere om H.D.-studiet, både for og imod, end det er lykkedes mig at få at vide på handelshøjskolens kontor og i handelshøjskolens studieplan.

Der er nok stofmangel!

Sikke noget møj. Jo, der var forstås: „et brev fra chefen“, det var meget godt.

PAP-æskens var god denne gang. Fordele såvel som ulemperne ved H.D.-studiet blev belyst i lige høj grad. Det er den første fordomsfri redegørelse om dette emne,

jeg nogensinde har set, og jeg har læst den med stor interesse. Og først nu forstår min kone, hvad det hele drejer sig om. Ferieartiklen og den om pristallet var også helt rigtig. Og Børge Andersens sportsartikler er jo hele små kunstværker.

Tror De virkelig, der er nogen, der gider at læse sådan en smøre som den om H.D.-studiet, sådan et kedeligt emne.

Artiklen om H.D.-studiet var for teoretisk og for lang. Artiklen om pristalsfamilien var udmærket, og resten af stoffet sådan la la. Jeg synes isørigt, at PAPæsken er blevet tyndere i den sidste tid. Og mon ikke den censur, der efter sigende udøves, har en vis andel heri.

Sidste nummer af PAP-bladet betegnede lavmålet.

Nå, denne PAPæske er jo lige så kedelig som sædvanlig.

Jeg læste de første numre, der i sin tid udkom. Siden har jeg bare bladret. Men efter sidste æske har jeg besluttet end ikke at blade.

Jeg har spurgt mange H.D.ere og blivende H.D.ere ud om studiet, men aldrig fået et så udtømmende svar på mine spørgsmål, som ved at læse PAPæsken.

PAPæsken er i almindelighed velskrevet og velredigeret. Dette nummer var særdeles godt.

Bladet er ensrettet.

Bladet kunne ikke være bedre.

Der er jo censur på bladet.

Dårligt skrevet, dårlig redigeret, dårlig opsat, kort sagt: kedelig.

Når jeg går min kone PAPæsken, kan jeg i fred læse min avis. Bare der kom et nummer en gang om ugen.

Bladet har orienteret mig om mange ting, som det var nødvendigt for mig at vide. Men som jeg uden bladet aldrig havde fået at vide.

Opsætningen er ikke særlig god. Men artiklerne fine.

Hvorfor kommer sprøjten så tidt. Skær pladderet ned og nøjs med et nummer om året.

Hvorfor kommer æsken ikke lidt tiere.

Jeg læser ofte i de gamle numre af PAP-æsken, jeg har stående i min reol. Jeg synes, bladets form er helt rigtig og beundrer redaktionen for sine gode indfald og muntre penne.

Bladet er glimrende og alsidigt. Min kone, min svigermor og mine halv voksne drenge læser det hver måned med stor fornøjelse. Ja, de slås faktisk om at komme først.

Betydelig bedre end andre personaleblade, og jeg har dog set en del.

Tænk, at PAP betaler penge for at få trykt sådan noget noksagt.

Min kone siger, at hvis hun ikke havde PAPæsken, fik hun da aldrig noget at vide om firmaet.

PAPæsken er et blad, man gemmer og læser om og om igen.

Den friske tone, der som oftest er i PAPæskens spalter, gør bladet til månedens næststørste begivenhed.

De behøver ikke at sende PAPæsken til mig mere. Jeg har fået nok.

At papir var så tålmodigt, vidste jeg nu alligevel ikke.

Jeg synes bladet er med til at fremhæve fællesfølelsen. Den følelse, der gør, at man går glad til sit arbejde.

Hvor får De dog alle de ideer fra (sarkastisk hævdede øjenbryn ledsagede ordene).

Hvor får De alle ideerne fra (sikkert ment, eftersom vedkommende bad om alle hidtil udkomne numre, og det ikke er i fyrringssæsonen).

PAPæsken er for neutral og for stiliseret. Den minder om en Pin-up. Pæn at se på, men absolut tom indeni.

Da et par af de adspurgte nævner det lille væmmelige ord: censur, har vi andet sted i bladet stillet den ansvarshavende redaktør H. Kristiansen et samvittigheds-spørgsmål. Det er på side 5.

Er H-D studiet UMAGEN VÆRD?

Et indlæg fra
KONTORCHEF OLE ROOS
H. D.

PAPæsken har anvendt omtrent halvde- len af sin spalteplads i maj-juni nr. til at diskutere om H.D.-studiet er umagen værd, og har bragt forskellige velmente indlæg; desværre i første omgang ingen af nogen af de 7 H.D.ere, der er ansat i concernen. Må det i den anledning være mig tilladt, som en af de første H.D.ere indenfor concernen, at udtale mig om spørgsmålet. Jeg hører nemlig til en af de mærkelige, som ikke fulgte Paul Schrøders råd og bragte morgenbrød og aviser ud for at grundlægge en mindre formue, men tværtimod de første år måtte have ekstraarbejde for at få råd til at gennemføre H.D.-studiet. Og hvorfor gjorde jeg det så? Simpelthen fordi jeg

ustandselig i mit arbejde stødte på proble- mer, som jeg nok kendte en praktisk lø- sning på, men som jeg ikke forstod til bunds, og når man så har en trang til at vide mere herom, var der (og er stadig- væk) ikke andre steder at gå hen end til Handelshøjskolen. (Havde jeg boet i Århus, havde jeg måske valgt det økonomiske uni- versitets studium). Og hvad fik man så ud af det? Slid og afsavn i flere år, en lang række rent faglige kundskaber, en følelse af, at man manglede umådelig meget i at være „udlært“ og en betydelig videre hori- sont og dybere forståelse af regnskabsvæ- nets betydning såvel for den enkelte virk- somhed som set i en større sammenhæng. Det er navnlig det sidste, som de yngre studerende synes at mangle forståelsen af. Selvfølgelig var der en mængde såkaldt dødt stof, som man skulle igennem, og som man måske først senere forstår betydning- en af. Her er det navnlig nationaløkonomi- en, som skytset rettes imod, og som man- ge også falder på; men man skal gøre sig klart, at H.D.-studiet har til formål at give folk, der arbejder i det praktiske erhvervs- liv en specialuddannelse indenfor et vist felt (salg og reklame, regnskabsvæsen etc.) underforstået: for at kvalificere dem til le- dende stillinger, og for mig er det komplet uforståeligt, og for mig er det komplet uforståeligt, at nogen kan tro, at man kan være kvalificeret til en ledende stilling in- denfor erhvervslivet uden at kende noget til de mest elementære nationaløkonomiske begreber, som er alt, hvad der forlanges in- denfor studiet. (Dermed være ikke sagt, at man ikke kan tilegne sig denne viden uden at gennemgå studiet).

Måske er jeg her hildet dommer, da jeg fra jeg var ganske ung har interesseret mig for dette fag, og allerede da gik i lag med flere nationaløkonomiske værker, og endog har deltaget i studiekredse etc. herom, hvorved jeg, som Paul Schrøder og Hal Koch mener, har været med til at omdanne Danmark til en stor aften(høj?)skole. Sta- tistik, som også kritiseres, er en rent prak- tisk færdighed som at skrive og læse, og er ganske simpelthen nødvendig som et mid- del til at behandle erhvervslivets proble- mer, selvom man derfor ikke til daglig be- høver at slå om sig med logaritmer, middel- fejl og Σ .

Hvis nogen er i tvivl og spørger mig, om de skal kaste sig over H.D.-studiet, så vil jeg sige nej, afgjort nej, det skal man nem- lig kun gøre, hvis man virkelig er besjælet af en ubændig trang til at vide noget om sit fag og til at dygtiggøre sig uden at vente, at den energi, tid og penge etc., som man

ofrer, også straks omsætter sig i klingende mønt. Her kunne jeg — med risiko for at blive kaldt både romantisk og sentimental — citere en ikke ukendt ungdomsopdrager, Grundtvig, der skrev:

Thi den har aldrig levet,
som klog på det er blevet,
han først ej havde kert.

En vis teoretisk uddannelse indenfor sit felt slipper man efter min mening kun i de færreste tilfælde udenom. Thi visselig er uddannelse og endnu mindre eksamen alt, tværtimod, men må forenes med karakter og personlighed, menneskekundskab, evne til at skelne mellem væsentligt og uvæsentligt og til at træffe en afgørelse, kort sagt lederegenskaber, men det er min opfattelse, at disse egenskaber alene heller ikke altid slår til, men må forenes med en vis teoretisk uddannelse. Om så denne uddannelse skal søges på handelshøjskolen ved H.D.-studiet eller på anden måde, er en helt anden historie. I den forbindelse kan jeg tilføje, at undervisningen til H.D.-studiet (jeg kan kun udtale mig om regnskabsvæsen) efter min mening gennemføres på en sådan måde, at der tages for meget hensyn til de studerende, som ikke er i besiddelse af den nødvendige modenhed til nogensinde at blive ledere i ordets virkelige betydning, og at der ikke bydes de studerende

lejlighed til at omsætte teoretisk viden i praksis. Jeg udtaler mig her dels på basis af egen erfaring fra min studietid, som ligger nogle år tilbage, dels på basis af senere H.D.eres udtalelser, dels på basis af prøver, som jeg har anvendt overfor H.D.ere og H.D.-studerende, som har søgt stilling i vort selskab. (I parentes kan bemærkes, at jeg har diskuteret disse spørgsmål med lederen af H.D.-studiet i regnskabsvæsen, som ikke helt har afvist min opfattelse.)

Trods denne kritik, som er den samme, man hører fra næsten alle studerende ved højere læreanstalter etc., mener jeg så afgjort, at der er værdier af hente i H.D.-studiet for den, der går ind til det med den rette indstilling. Man skal ikke vente at finde guldkorn i hver forelæsning, heller ikke at alt skal være noget epokegørende, eller at man får patentløsninger udleveret på alle problemer.

Studiet er en langsom dannelsesproces, hvor man lærer at arbejde systematisk med stoffet, således som indlederen i sidste PAPæske også fremhævede. Man skal heller ikke tro, at lærerne er små guder, hvis visdomsord man blot skal sluge. Stoffet skal fordeles, og mange gange erfarer man, at lærerne på visse felter ved mindre end de studerende. Desuden ligger det i sagens natur, at nogle af højskolens lærere ikke altid er i besiddelse af den nødvendige pædagogiske erfaring, hvilket kan sætte sit spor på undervisningen.

Fremfor alt må man ikke betragte H.D.-studiet som en fortsættelse af læringskolen, der kræves en ikke ubetydelig modenhed for at give sig i lag med stoffet, og efter min opfattelse burde ingen have lov dertil, før han eller hun var fyldt f. eks. 25 år, eller — måske bedre — på anden måde havde vist sig kvalificeret. (De nugældende adgangsbestemmelser anser jeg for alt for lempelige.) Mellemtiden kunne passende udnyttes til at tilegne sig større sprogkunderskaber end det minimum, som i øjeblikket kræves, og som bl. a. viser sig ved, at mange studerende viger tilbage for at læse den udenlandske faglitteratur (selv svensk) og i stedet anvender danske resuméer.

Når jeg så til slut skal sammenfatte mit svar på spørgsmålet, om H.D.-studiet har været umagen værd for mig selv, kan jeg — trods mangler og kritik — svare ubetinget ja. Gennem studiet er man blevet fortrolig med mange af de økonomiske problemer, som ikke mindst under krigstidens og efterkrigstidens konjunkturer har trængt sig på og krævet både en teoretisk forståelse og en praktisk løsning, og jeg kan

tilføje, at ikke mindst i forholdet overfor vort moderselskab i Holland har det gang på gang vist sig, at vi her i Danmark var forud for Eindhoven og havde været opmærksom på problemer og havde fundet veje til at løse disse før Eindhoven. At det modsatte også mange gange er tilfældet, er en selvfølge.

Endelig vil jeg tilføje, at det forekommer mig, at man i nogen grad har blandet flere spørgsmål sammen, dels værdien af teoretisk uddannelse i det hele taget, dels den man får gennem H.D.-studiet. Til det første er min stilling absolut positiv, til det sidste positiv med et vist forbehold. Endelig er der spørgsmålet om eksamen eller ikke eksamen som værdimåler, og her er jeg i højeste grad skeptisk overfor H.D.-eksamen, da den efter min mening højest kan være en tvivlsom garanti for, at indehaveren er i besiddelse af et vist minimum af rent teknisk viden. Hans eller hendes evne til at anvende denne viden i praksis siger den intet om.

Og hvad med de rent menneskelige egen-skaber?

PENSIONS ordningen

Nedenfor giver vi Dem uddrag af en artikel i C.D.F.s medlemsblad „Informations-tjenesten“, nr. 4.

Loven om tilsyn med pensionskasser revideret.

Inden rigsdagen i slutningen af maj måned tog sommerferie blev også ændringerne i loven om tilsyn med pensionskasser gennemført.

Det var allerede under udvalgsbehandlingen med funktionærlovens revision i 1946 til 48, at CDF rejste ønsket om en ændring af reglerne for udrædelsesgodtgørelserne fra pensionskasserne. Efter den hidtidige lov havde funktionærerne kun ret til at medtage deres eget bidrag til pensionskasserne, hvis de fratrådte efter eget ønske eller blev opsagt inden de havde været medlem af kassen i 10 år.

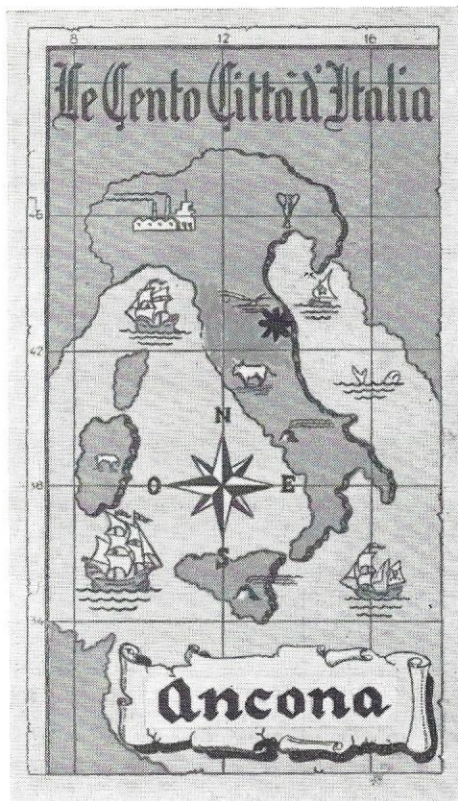
Denne ordning resulterede ofte i, at funktionærer i en fremskreden alder kviede sig ved at tage mod et tilbud om en ny og måske bedre aflønnet stilling i et andet firma, fordi dette ville betyde en væsentlig forringelse af pensionen.

Fra funktionærlovudvalgets side afviste man at tage dette spørgsmål op til behandling, idet man henviste det til løsning i forbindelse med en revision af loven om tilsyn med pensionskasser.

På baggrund af de førte forhandlinger udarbejdede forsikringsrådet et udkast til ændringer i pensionskasseloven, som de deltagende funktionærorganisationer stort set alle kunne tiltræde, men som arbejdsgivernes repræsentanter tog forbehold overfor på enkelte punkter. I de første måneder af 1950 forelagde handelsministeren derefter ændringsforslag til loven i folketinget, og dette ændringsforslag var i det store og hele identisk med det af forsikringsrådet udarbejdede og af funktionærorganisationerne godtagne udkast. Fra arbejdsgiver-side tog man fortsat forbehold overfor visse af lovforslagets bestemmelser, og fra forskellige arbejdsgiverorganisationer og pensionsforsikringselskaber fremsatte man krav om, at der ikke blev ændret noget i lovens regler for kontant betaling af udtrædelsesgodtgørelse.

Det var selvsagt derfor med en vis spænding, man fra funktionærside imødeså den nye lov, men lykkeligvis viste det sig, at rigsdagen havde indset det berettigede i kravet fra funktionærerne og havde gennemført lovændringerne i den skikkelse, som funktionærorganisationerne havde kunnet tiltræde. Kort kan nævnes, at den nye lov bl. a. indeholder en bestemmelse om, at en funktionær efter 5 års medlemsskab af kassen ved fratræden har ret til at medtage såvel sit eget som arbejdsgiverens faste bidrag til pensionskassen, og at et medlem kan forlange udrædelsesgodtgørelsen udbetalt kontant, såfremt den ikke overstiger vedkommendes pensionsgivende løn for sidste år.

Men lidt malurt er der også, idet loven samtidig fastsætter, at en arbejdsgiver kan begære, at den del af hans faste pensionsbidrag, som var indbetalt til kassen inden lovens ikrafttræden, er underkastet den gamle lovs bestemmelser, således at det kun bliver den del af hans bidrag, der fremtidig betales til kassen, som funktionæren har udvidet adgang til at medtage ved fratræden. Det må så blot være at håbe, at arbejdsgiverne efterhånden vil kunne indse berettigelsen af funktionærernes påstand om, at pensionsordningen er en del af virksomhedens aflønning af medarbejderne, og at man på dette grundlag erkender, at midlerne faktisk tilhører funktionærerne og derfor også bør overlades disse uanset tidspunktet for deres indbetaling til kassen.

STREJFTOG

i

ITALIEN

Af Kurt Nielsen

At få en tur til Italien på en måned må regnes for et held, men at det skulle lykkes for mig hele tre gange — det havde jeg jo ikke i min vildeste fantasi forestillet mig.

Jeg har bogstavelig talt været Italien rundt mere end een gang, men Italien er meget stort, og bare en by som Roma kan hverken gøres på en dag eller på en måned, hvis man virkelig skal til bunds i alle de ting, som er værd at se dernede.

Det sted, jeg har opholdt mig mest, er Ancona, hvor jeg har været alle tre gange. Man kan bedst forklare beliggenheden ved at sige, at det er „myggesticket midt på Italiens læg“. Byen er kendt fra den ældste historiske tid, og den har været en stor handelsby, længe før Venezia optrådte i verdenshandelens historie. Den har været udgangspunktet for handel med Orienten. Kejser Trajan (der findes kun een buste af ham, hvor han ser ud, som han sad på potte) har betænkt den med en triumfbue, som står midt på havnepladsen, og den lokale katedral er bygget på tomten af et dorisk tempel. En anden ejendommelighed ved byen er, at den har været et fristed for jøder i de ældste tider. Jeg har ikke set jøder i dag i Ancona, men der er en mægtig gammel jødekirkegård. Byen må nærmest betragtes som et provinshul; men det er behageligt. Der bliver man ikke betragtet som dollarstærk turist og trukket op på enhver måde, og jeg er egentlig taknemlig for, at jeg har lært Italien at kende ved ligefrem at „go native“ — have et dagligt arbejde på værftet og i min fritid leve blandt „indfødte“.

Jeg boede på byens fineste hotel (det skal nu ikke imponere — et dansk provinshotel i prisklasse 3,50 kr. pr. nat er bedre). Der boede også norske skibsinspektører og skibsofficerer, så vi udgjorde en lille skandinavisk koloni. De 3 skibe, som jeg arbejdede på, blev alle bygget for 3 norske rederier, og mit job var at kontrollere installationen af musik- og højttaleranlæg i disse skibe. Skibene blev udført på il duce's gamle tørbøhådsværft, og værftets drift har stor betydning for byen; det er praktisk talt byens eneste industri.

Ancona har altid interesseret magthaverne som militært støttepunkt. Den ældste del af byen, som er udbombet af amerikanerne under krigen (de skulle bare ramme værftet, men der gik lidt mere med i købet) var lukket inde af en oldtidig bymur. Uden om Ancona er der befæstninger fra det attende århundrede og fra den nyeste tid. Den nyere del af byen er også bygget af Musso, og et stort kvarter var før denne krig forbeholdt hans veteraner fra felttoget i Abbesinien. Udkanten af byen bærer tydelige spor af kampen under de allieredes oprulning af Italien.

Turen til værftet var hver dag en oplevelse. Ved at skyde genvej gennem nogle smøger kom jeg til byens gamle markeds-gade — en mærkelig blanding af grønttorv og loppetorv; alt kunne man købe her — et farvestrålende folkelivsbillede med skri-

gende gadesælgere og åbne boder. Så tog jeg en anden smøge og kom til Piazza del governo med en kolossal-statue af en forlængst afdød pave, og så gennem en tidligere meget fin gade i havnekarveret med nogle pragtfulde gamle huse — særlig ejendommeligt var, at deres arkitektur var direkte orientalsk påvirket, og så igennem den totalt udbombede gamle by til værftet.

Et af de 4 søsterskibe.

Det er uforståeligt for en skandinav, at mennesker kan bo og leve i sådanne ruiner og sådan fattigdom, som man ser her, men man kan efter hånden vænne sig til ruiner, og med den frodighed, som er et særkende for Italien, ikke mindst ukrudtet, er megen af ruinernes uhygge formildet af grønne vækster. Man kom ligefrem til at synes, at det var kønt.

Selv om den daglige morgentur hver dag forekom ny og hver dag en oplevelse, så havde den een ubehagelighed — den foregik på tom mave. Livet leves på en sådan måde, at det kostmæssige kunne give stof til flere artikler; men tænk Dem for en skandinav daglig at skulle springe morgenmåltidet over.

Der er en meget stor forskel på rig og fattig i Italien, og selvfølgelig er fattigdommen uhyggelig at være vidne til, men man må nok på den anden side sige, at fattigdom i Italien er ikke den byrde, som den er i et koldere klima. Kan en mand tigge sig til 100 lire eller to, så kan han blive mæt i frugt og brød, ja, han kan endda drikke sig fuld, og i Syditalien i det mindste kan man sove under åben himmel hele året rundt. Det er utroligt, så hurtigt man kan vænne sig til at betragte det, at andre

er fattige, som en ganske naturlig foreteelse.

For en italiener synes den bedste tid på dagen at være tiden fra kl. 17,30—19,30. Værksteder og fabrikker holder op kl. 17. Så klæder man sig om og går „corso“ — det vil sige, man tager sit bedste tøj på og promenerer op og ned ad hovedgaden, træffer bekendte, sludrer, ser på andre mennesker, drikker kaffe i en kaffebar, og i det hele taget plejer den almindeligste form for selskabelighed i syden. „Corsoen“ i Ancona er på denne tid af dagen ligeså tæt befolket som vort strøg om eftermiddagen sidste søndag før jul, butikkerne er åbne (de har middagsslukning fra 12,30—15). Det er en forbløffende udfoldelse af elegance, man ser, for tøj er temmelig dyrt i Italien, og lønningerne sammenlignet med vore uhyggelig små — nå, de betaler næsten heller ingen skat. For de fleste vedkommende gælder det vistnok, at tøjet først er betalt i afdrag den dag, det ikke kan bruges mere. Der er ingen rationering på nogen ting, og en af mine venner udtrykte sit syn på Italiens økonomi således: Hver gang Togliatti tager munden lidt fuld i senatet, sender amerikanerne mere Marshallhjælp. For den importerer italienerne flere nylon strømper, plasticlegotøj, fotografiapparater og andre luksusartikler, som manden på gaden ikke har råd til at købe.

Alt er til salg i Italien — man skal bare have penge nok.

Italien rundt kom jeg på den måde, at jeg fulgte med den første og sidste båd på repræsentationstur til Palermo — det vil

Værtsparet Santuzza og Domenico hos hvem jeg sædvanligvis indtog formiddagen vinration.

sige ned om støvlen, igennem Messinastrædet, og selv om jeg ikke har levet på vulkaner, så har jeg i det mindste været nær ved det. Jeg har set Etna og passeret meget tæt forbi Stromboli, der for tiden er bekendt på grund af Ingrid Bergman og Rosellini. Stromboli fik jeg ikke set, det var for tåget.

I Palermo mærker man orientens nærhed. Der er palmer i gaderne og mindes-

Garantimester Biandu og mig selv. Dette billede syntes jeg ikke var noget særligt. Men redaktionen ville med vold og magt ha' det med.

mærker fra den muhamedanske tid. Det er ganske tydeligt en anden folketype på Sicilien end i det øvrige Italien, men det var jo også først i det nittende århundrede, at en hel masse småstater blev samlet til kongeriget Italien — med stormagtsdrømme og hvad dertil hører.

Fra Palermo gik turen til Napoli med en indenrigsbåd, og selv om båden er væsentlig større end vore Ålborg—Århusbåde, så hævder vore hjemlige både sig smukt både med hensyn til fart og komfort, for ikke at tale om prishillighed.

Fra Napoli til Roma tog jeg den ene gang med toget, og det var frygtelig kedeligt, for kysten langs den romerske campagne er flad som Amager, og desuden regnede det. Anden gang tog jeg bus over Monte Cassino; det var mere afvekslende. Monte Cassino selv er et dødsenstrist syn efter kampene i 1944.

I Roma måtte jeg blive et døgn på min første tur og fik derved lejlighed til at se nogle af de berømte Piazzaer, som vel de fleste danske kender of omtale i „Fra Piazza del popolo“ af Vilh. Bergsøe. Jeg var hensunken i betragtning af den berømte trappe på Piazza di Spagna — forestillende mig den befolklet med danske kunstnere fra det forrige århundrede med Thorvaldsen i spidsen, da en anakronisme i form af en Fiat strøg så tæt forbi mig, at jeg måtte springe

for livet og med nød og næppe undgik et ufrivilligt bad i fontænen sammen med nymferne. Peterskirken, Vatikanstaten, Capelle Sistina er hver for sig „all day jobs“. Jeg nåede kun Forum Romanum og Colosseum.

Anden gang kvittede jeg Roma og tog Skandinavien-ekspressen i Firenze, og jeg vil anbefale alle Italiensfarere at gøre et ophold her. Firenze er en meget charmerende by, og selv om dens kunstsamlinger kunne give beskæftigelse nok til ophold i måneder, så kan man dog få et nogenlunde indtryk af byen bare ved en enkelt dags

Palazzo Vecchio som har inspireret vor hovedbrandstation. Palazzo Vecchio er bedst!

ophold. Jeg skal ikke lege Bådecker, men jeg vil ikke undlade at nævne Palazzo Vecchio, Palazzo Strozzi, Palazzo del Podesta og Capelle Medici.

Fra Firenze gik turen direkte hjem gennem Schweiz og Tyskland, og som bekendt kom jeg lige rettidig til at genoptage mit arbejde i firmaet den 5. juni kl. 9.

NORMAL-LAMPE

afdelingen

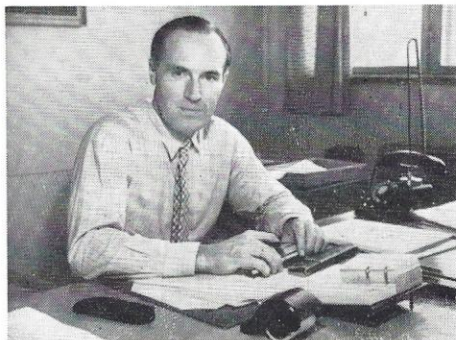
AF W. HOVERBY

For blot få år siden var PHILIPS navn i Danmark identisk med radio. Dette har ændret sig således, at folk i almindelighed i dag også er klar over, at der er noget, der hedder PHILIPS lamper.

Indtil august 1933 var enhver PHILIPS lampe fabrikeret i og importeret fra Holland, men fra dette tidspunkt begyndte man fabrikationen af glødelamper på PHILIPS danske fabrik på Strandlodsvej. Dog foregik den officielle indvielse af fabriken først den 28. november samme år. Når man får at vide, at antallet af lamper, man på daværende tidspunkt var i stand til at fremstille i løbet af 12 måneder, var 233.000, og at man i dag på 12 måneder fremstiller ca. 8 mill., vil man forstå, hvilken kolossal udvikling hele dette felt har været undergivet. Bag dette ligger der et meget dygtigt, målbevidst og, man fristes til at sige, fanatisk arbejde af mange forskellige PHILIPS folk, som har arbejdet med lamper i sin helhed igennem de sidste 25 år, og der er forskellige navne, man ikke kan undgå at nævne.

De første ledere af lampefabrikationen her i Danmark var hollændere. Civilingeniør Bruch (1932—35) kom først, dernæst fulgte ing. Heis (1933—46), og som en naturlig udvikling kom der i 1946, da ing. Heis rejste til Ægypten, en dansker, nemlig ing. Busck, som sammen med ing. Walter ledede lampefabrikationen, indtil ing. Busck alene overtog ansvaret fra maj 1949 samtidig med, at hollænderen ing. Bolling blev ansat som ing. Busck's nærmeste medarbejder og støtte.

Det er selvsagt vigtigt, at fabrikationen af varen er i orden, men det er jo mindst lige så vigtigt, at denne når ud til forbrugeren. Til at begynde med var det ikke nødvendigt at have en større stab til at formidle dette arbejde, og det viser sig også, når man ser tilbage, at daværende ing. K. Lorentzen og B. Matthissen kunne klare dette med støtte af de herrer repræsentanter O. B. Larsen i København og afdøde Gunnar Christensen i den øvrige del af lan-

E. D. Voss.

det. Men efterhånden som udviklingen skred frem, var det nødvendigt at udvide organisationen, og der er i dag i lampeafdelingen i forbindelse med salget af normal-, auto-, dværg-, skala-, foto- og speciallamper ansat en stab af 14 medarbejdere.

Som øverste chef for hele „lysgruppen“ står ingeniør E. D. Voss, hvis nærmeste medarbejder som kommerciel leder af normallampeafdelingen er W. Hoverby, der efter 8 års arbejde i marken er overgået til internt arbejde.

Som Hoverby's højre hånd og udmærkede støtte finder man N. S. Kuntz. Hvad Kuntz ikke ved om lamper, er ikke værd at vide.

På de to vigtigste poster ved telefonen på ordrekontoret er de herrer D. Svenstrup og H. Gersdorf i fuld aktivitet fra morgen til aften med at modtage ordrer og besvare mere eller mindre udviklede spørgsmål fra hele kundekredsen.

I foto- og speciallampe-afdelingen residerer vor ekspert på dette vanskelige område, Ernst Pedersen, som efter sin tidligere omfattende uddannelse hos Kongsbak og Cohn fuldt ud er i stand til at klare alle problemer, som han bliver stillet over for.

Efterhånden som den allerede omtalte udvikling i lampeafdelingen foregik, fandt man det af praktiske grunde formålstjenligt at forenkle forbindelsen mellem de 2

W. Hoverby.

kommercielle afdelinger på den ene side og fabriken i København og fabrikerne i Eindhoven på den anden side ved at oprette en særskilt dispositions-afdeling. Til alt held havde man en mand, nemlig: B. Matthissen, som besad de kvalifikationer, der gjorde ham selvskreven som leder af dette job.

Som assistance har disponent Matthissen en solid hjælp i John Petersen.

Som et meget vigtigt led i kundebetjeningen og den hurtige besvarelse af henvendelser, som skal foregå skriftligt, har vi den dansk-engelske korrespondent fru G. Kragfelt, og til at føre afdelingens statistikker og kundekartoteket, som det jo også er vigtigt at have i orden, har man fru B. Jacobsen.

G. Kragfelt.

Som det sidste, men, som sikkert alle vil forstå, ikke mindst betydningsfulde led i organisationen, kommer vi til vore repræsentanter. De gør en for mange indenfor

B. Matthissen.

huset forholdsvis ubemærket men god og nødvendig indsats ved at sælge vore forskellige artikler og ved at udjævne de få misforståelser, som jo trods alt ikke kan undgås.

I København arbejder 2 repræsentanter: C. Kromann, som på sin sympatiske og lune måde altid har været velkommen hos alle kunder, og Børge G. Petersen, som med sit humør og sin joviale facon går i kunderne med træsko på.

Ernst Petersen.

V. Hinrichsen har ved de seneste ændringer i lampeafdelingens organisation fået sin chance, idet han ved denne lejlighed overtog øerne som distrikt, og der er ikke tvivl om, at han med sit filosofisk-charmerende væsen vil få succes i kundekredsen.

Skulle nogen på rejse i Jylland opleve et „grønt lyn“, kan de være overbevist om, at det er Ole Lützen, der i sin bil model 1890 er på vej fra den ene by til den anden for at besøge kunderne og for med liv og sjæl at gøre en salgsindsats og overbevise hver enkelt om, at vi kun eksisterer netop

KONTOR-LÆRLINGE

uddannelsen

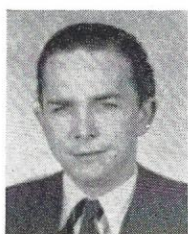
Chr. Kromann

O. Lützen

V. Hinrichsen

Børge Petersen

for den ene kundes skyld, men når man ved, at Lützen ordner hele kundekredsen fra Skagen til Padborg, forstår man, at der må være fart på.

Det er interessant at tænke på, at det første, PHILIPS fabrikerne i Eindhoven i sin tid koncentrerede sig om, var fabrikationen af lamper, og som „lampemand“ er det en stor glæde at være beskæftiget netop på dette felt, som man måske stadig tør betragte som en af PHILIPS fornemste specialer og at vide, at PHILIPS i alt fald på dette område ikke overgås af nogen anden i hele verden.

Svenstrup og Gersdorf.

Den 17. april i år udsendtes en opfordring til vore 2- og 3-års lærlinge samt elever om at redegøre for det hidtidige forløb af deres læretid, altså give en beskrivelse af de afdelinger, hver især har været beskæftiget i, deres viden om selskabets virksomhed, dets varer og organisation. Specielt måtte redegørelsen godt indeholde kritik og forslag til forbedringer.

Ved et møde den 28. juni i det store mødelokale, hvor så godt som alle de lærlinge, der havde besvaret opgaven, var tilstede, takkede direktør Max Paulsen på direktionsens vegne i hjertelige vendinger de unge mennesker for det arbejde og den alvor, de hver især havde lagt i besvarelsen. Direktør Poulsen fremsatte derefter en række betragtninger over lærlinguddannelsen i almindelighed, sammenholdt med uddannelsesmulighederne i vor virksomhed, og fremhævede betydningen af, at man, uanset hvilket arbejde man udførte, forsøgte et lægge en vis portion sport i arbejdet, hvor betydningsløst og ensformigt dette end måtte forekomme udoveren. Direktøren omtalte videre, at direktionen på baggrund af den fremsatte kritik havde pålagt de rette vedkommende at tilrettelægge lærlingenes arbejde således, at disse ikke udelukkende udfører arkiverings- eller andet rutinearbejde, men når at stifte bekendtskab med alle de i hver enkelt uddannelsesafdeling forekommende funktioner. Helt undgå rutinearbejde er der jo ingen der kan, hvilken stilling han end udfylder. Direktør Poulsen bebudede, at der i efteråret vil blive tilrettelagt en serie foredrag med demonstrationer for derigennem at skaffe vore unge medarbejdere et større kendskab til vore artikler og nævnedes endvidere, at man forhåbentlig indenfor $\frac{1}{2}$ år kunne skaffe hver enkelt medarbejder et mere omfattende indblik i hele vor virksomhed, dels gennem håndbogen, dels gennem en oversigt over arbejdsgangen i de enkelte afdelinger. Direktøren udtalte sig anerkendende om værdien af besvarelsene, som den førstehandsorientering for direktionen, de er, og lovede, at man for fremtiden en gang årligt vil give lærlingene og eleverne lejlighed til at dokumentere de fremskridt, de har gjort i det forløbne år, og til at fremsætte kritik og ønsker i forbindelse med deres uddannelse. Om man vil bibeholde den opgaveform, der har været an-

(fortsættes næste side)

— Sporten —

Ovennævnte skytter vil få præmierne overrakt ved det årlige skyttemøde i henhold til H.K.B.U.s regulativ.

Sommer-skyttestævnet.

Ved H.K.B.U.s sommerstævne, der blev afholdt d. 14/6 (enkeltmand) og d. 21/6 (hold), blev følgende PAP-skytter placeret mellem præmietagerne:

Enkeltmandskonkurrencen:

Klasse I (10 skud liggende):

Nr. 2. R. Dahlin 84 points

" 4. A. Fischer .. 82 "

Vinder i klasse I var Kold Petersen, Privatbanken, med 87 points.

Hermed har Dahlin og Fischer kvalificeret sig til oprykning i klasse II. Vi gratulerer.

Klasse II (10 skud i 3 stillinger: liggende, knælende og stående):

Nr. 3. S. Damsbo .. 75 points

Vinder i denne klasse var E. Green, Arbejdsgiveres Ulykkesforsikring, med 77 points.

Kontor-lærlinge uddannelsen

(fortsat)

vendt i år, eller måske finde frem til en mere hensigtsmæssig vil tiden afgøre.

Direktør Poulsen afsluttede mødet med at uddele en opmuntringspræmie for de 3 bedste besvarelser. Præmierne tilfaldt:

3. års lærling Kaj Willy Hansen, speditionen,

2. " " Erik Frydendall, HB., og

1. " elev Svend John Rasmussen, L.K.

Fabriksbesøgene

(fortsat)

efter at have set denne, får man lyst til at være barn påny. Det er jo nærmest en lille kuranstalt med højfjeldssol, hvilepause og underholdning af alle arter.

Lykkelige forældre, der arbejder på en fabrik og kan sætte deres børn i så god pleje.

Det var alt i alt et interessant besøg til trods for, at man fik ømme tæer og tør hals.

På mine kollegers vegne tror jeg nok, jeg kan rette en tak til vedkommende, der har taget stilling til dette arrangement.

Alice Petersen.

Holdkonkurrencen

(10 skud i 3 stillinger):

PAP's hold, der blev nr. 4 af 9 deltagende klubber, bestod af følgende skytter:

R. Dahlin 85 points

A. Fischer 68 "

S. Schrader 67 "

S. Schou 67 "

S. Damsbo 65 "

352 points

Gennemsnit 70,4 points.

Vinder i holdkonkurrencen blev Privatbanken med 73,3 points, nr. 2 blev B. & W. med 71,4 points og nr. 3 Brdr. Dahl med 71,2 points.

At vort hold fik en, trods alt, hæderlig placering, skyldtes Dahlins mesterpræstation. Hvis blot een af os andre havde opnået et tilsvarende resultat som Dahlin, havde PAP været sikker vinder i holdkonkurrencen.

Resultaterne af sommerstævnet, såvel enkeltmands- som holdkonkurrencen, viser, trods alt, at vi, selv om vi er en ny-startet klub, har gode muligheder for at hævde os også indenfor denne sportsgren. Der er dog ingen tvivl om, at vi kunne opnå endnu bedre resultater, hvis mødeprocenten ved træningsaftenerne var 100 %. Det er sørgeligt, at der som regel om onsdagen kun møder 50 % af medlemmerne til skydningen. Når man er gået ind for sagen, burde det være en selvfølge, at man ofrede de par timer ugentlig, skydningen lægger beslag på. Skal vi ikke være enige om, at dette forhold rettes, så vor stilling bliver forbedret endnu et par points, — det kan lade sig gøre.

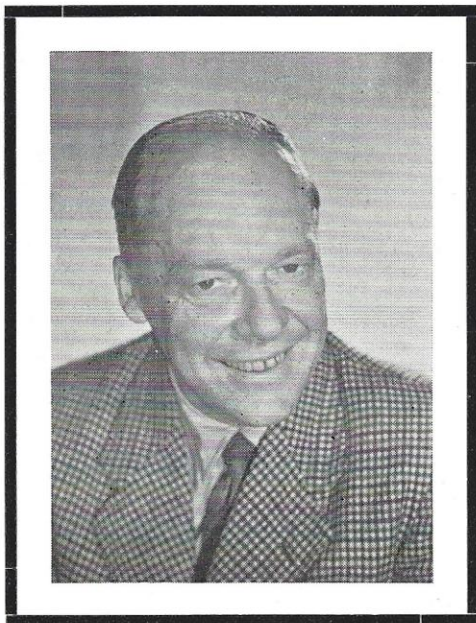
Kapskydning mod „Korps Ågesen“.

PAP har indledt forhandling med „Korps Ågesen“ om en dyst på skydebanerne. Nærmere meddelelse herom vil fremkomme, når resultatet foreligger.

PAP's interne handicapkonkurrence

vil antagelig finde sted i begyndelsen af september. Nærmere herom senere.

Ansvarshavende redaktør: Herm. Kristiansen. I redaktionen: K. Bøge, B. Jønsson, Rud Jeppesen.
Sportsmedarbejder: Børge Andersen. — Fabrikens repræsentant i redaktionen: H. Hansen.

KNUD DITLEF NIELSEN

in memoriam

Knud Ditlef Nielsen er ikke mere iblandt os.

Denne livsglade, charmerende og tilsyneladende stærke mand er bukket under for en ondartet nyrelidelse, som han havde haft gennem mange år, men som han aldrig talte om.

Det er altid de bedste, der dør.

Der er om ham blevet sagt det sjældne — uden det virkede som en frase — at han kun havde venner.

Noget ligger der selvfølgelig i dette, at han som repræsentant i så høj grad var en ener, at ingen konkurrence nogensinde kunne kaste en skygge mellem ham og kollegerne, men først og fremmest skyldtes det dog det retsind og den styrke, der lyste ud af hvert af hans ord, af hele hans færd mellem mennesker.

Koncernen har mistet en af sine store. Vi hans venner har mistet en trofast og aktiv ven. Et menneske, hvis brede humør og smittende latter gjorde os rige, hvis menneskelighed vi elskede.

Vi ærer hans minde — og vi glemmer ham ikke.

Red.